

og at der kan affluttet Laan til høiere Rente end 4 pCt., forniemlig, at man har ment, at der maatte etableres en Statsgaranti for en Rente af 4 pCt. af de ublaante Kapitaler, hvorved man med Grund forventer, at de udstedte Obligationer ville kunne anbringes til høiere Kurs, maaſke en ikke lidet høiere Kurs, end ellers vilde være Tilfældet. Dernæst har man foreslaaet, at der skulde tilftaaes enhver af de paagjældende Kreditforeninger en Hjælp til den første Oprettelse, Etablering af Anstalterne, paa 10,000 Kr. Betingelsen for, at en Kreditkasse kan træde i Kraft er iøvrigt blandt Andet den, at der skal være tegnet Laan til et Beløb af 500,000 Kr., og har man optaget en Bestemmelse om, at det ikke skal være nødvendigt til Opnaaelse af Laan, at Bunderingen bliver foretagen i Overensstemmelse med Lov af 19de Marts 1869 men at der i Stedet derfor kan træde Lagation efter saadanne Regler, som ikke yde mindre Sikkerhed, og som fastsættes for enhver af de forskjellige Anstalter gennem Statutterne. Det er en Selvfølge, at der er forbeholdt Indenrigsministeriet den fornødne Kontrol med Kassefernes Administration, den fornødne siger jeg, thi da Staten er interesseret ved Rentegarantien, maa Staten ogsaa være berettiget til til enhver Tid at forſikre sig om, paa hvilken Maade de paagjældende Institutter virke. Jeg anbefaler dette Lovforslag til Thingets Velvillie.

Formanden: Exemplarer af Lovforslaget ville blive ombelte.

Man gif dernæst til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Fremføttelse ved Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet af Forslag til Lov om Tidens Bestemmelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sif her): De forbedrede Kommunikationsmidler, hvorved vor Tid kan glæde sig, have gjort det ønskeligt at faae en anden Regel med Hensyn til Klokkeslettets Bestemmelse end den eneste, vi nu have. Denne Regel findes nemlig i Danske Lov 2—22—42, hvor det paa lægges Klokkeren, at han ikke maa stille Kirkens Uhr for Brylluppers, Begravelers eller andre Marſagers Skyld anderledes, end Solens og Dagens Tid kræver det. Det vil sige, at Klokkeren skal stille Uhret efter ethvert Steds virkelige Soltid, men at stille et Uhr efter et Steds virkelige Soltid er ikke hensigtsmæssigt, eftersom Følgen deraf kunde være, at et Uhr, der gif nøiagtigt hele Aaret rundt, til visse Tider vilde komme til at afvige snart til den ene snart til den anden Side indtil et helt Kvarter. Siden Slutningen

af forrige Aarhundrede har man derfor ikke regnet, idetmindste ikke i Kjøbenhavn skullet regne efter Solens og Dagens Tid, men man har regnet efter Middelsoltid, der kan differere saa meget fra den virkelige Soltid, som jeg nylig nævnte. Allerede derved er der faktisk gjort Brud paa Lovens Regel. Men de forbedrede Kommunikationsmidler, navnlig Kernbanerne have ført med sig, at man nu snart over hele Danmark regner efter en anden Tid end den, Loven bestemmer. Kernbanerne følge alle Kjøbenhavns Tid, og Telegrafstationerne gjøre det Samme. Derved er der opstaaet Spørgsmaal om, hvilken Tid man nu ogsaa navnlig i kirkelig Henseende burde rette sig efter, og for at afgjøre dette er en Lovbestemmelse nødvendig. Det af mig forelagte Lovforslag gaar da ud paa for hele Danmark at indføre Kjøbenhavns Observatoriums Middelsoltid.

Formanden: Exemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive ombelte.

Man gif dernæst til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Fremføttelse ved Justitsministeren af Forslag til Lov om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget.

Justitsministeren (Melleman): I det jeg her for Thinget fremsætter Forslag til Lov om Foranstaltninger imod smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget, skal jeg tillade mig at bemærke følgende I Anledning af den Frygt for Pestsmitte, som i Begyndelsen af dette Aar opstod over hele Europa paa Grund af, at denne Sygdom havde vist sig i det sydlige Rusland, blev der under 12te Februar nedsat en Kommission, som det blev paalagt at tage under Overveieelse, hvilke Forandringer der maatte være at foretage i, den bestaaende Lovgivning angaaende Kvarantæne mod Pesten. Denne Kommission kom efter nogen Tids Overveieelse til det Resultat, at den bestaaende Kvarantanelovgivning, forsaavidt den skulde anvendes mod Pesten, egentlig ingenlunde kunde bruges, at den var saa forældet og tilbørlig hvilede paa saa urigtige Anskuelser, at den egentlig slet ikke kunde bruges. Den kunde vel bruges, saalænge der kun var Tale om at paabyde Kvarantæne mod Stæder, der ligge meget langt borte, og som kun have overordentlig ringe Forbindelse med os, saaledes at der mulig slet ikke gaar Skibe derfra og hertil, som Tilfældet er med det sorte og det asovske Hav, men den vilde være aldeles ubrugelig, naar Spørgsmaalet maatte blive om at anordne Kvarantæne imod nærliggende Havne, med hvilke vi staa i en saa hyppig Forbindelse som Havnene ved Østersøen. Dertil kommer ogsaa, at den ældre